

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัจจัยทำนายการเกิดการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุ (Factors to Predict Falls in Older Adults)
ชื่อผู้เขียน	นางสาวพิมวรินทร์ ลิ้มสุขสันต์ (Miss Pimwarin Limsuksan)
ระดับปริญญา	พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติครอบครัว คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนุช ห่านิวัติศัย, Ph.D (Nursing)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพวรรณ เปี้ยชื่อ, Ph.D (Nursing)
ปีการศึกษา	2551

บทคัดย่อ

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Analytical Descriptive Study) นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการเกิดการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 300 คน ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนบุคคล แบบประเมินภาวะซึมเศร้า แบบประเมินภาวะกัวการพลัดตกหกล้ม และการทดสอบสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย การทดสอบความสัมพันธ์ของไคสแควร์ และการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกแบบธรรมดา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (59.67%) มีอายุระหว่าง 60-69 ปี อายุเฉลี่ย 68.22 ปี (SD=6.09) มีสถานภาพสมรสคู่ (66.33%) จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา (81.34%) ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นหลัก (50.66%) การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ไคสแควร์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อาชีพ จำนวนสมาชิกในบ้าน ปัจจัยด้านกายภาพ ได้แก่ ดัชนีมวลกาย แรงบีบมือ พฤติกรรมการออกกำลังกาย ปัจจัยด้านจิตใจ ได้แก่ ภาวะซึมเศร้า ภาวะกัวการพลัดตกหกล้ม และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การสวมรองเท้า ลักษณะรองเท้า ความสูงของส้นรองเท้า ความหนาของพื้นรองเท้า มีความสัมพันธ์กับการเกิดการพลัดตกหกล้มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) และเมื่อวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกแบบธรรมดา พบว่า ปัจจัยทำนายการเกิดการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ได้แก่ ลักษณะร่องเท้า ความหนาของพื้นรองเท้า ภาวะกล้ามเนื้อขา
หดสั้น จำนวนสมาชิกในครอบครัว และการสวมรองเท้า

ผลการศึกษานี้มีข้อเสนอแนะต่อพยาบาล ทีมสุขภาพ และครอบครัวในการนำผลการวิจัย
ไปใช้ เพื่อการป้องกันการหดสั้นในผู้สูงอายุ